

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.081 van 28 juni 2012
in de zaak A. 203.164/XIV-33.885**

In zake : Arman MANSOOR
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joachim Vanspeybrouck
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gulden Vlieslaan 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stefaan Verbouwe
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 december 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 21 oktober 2011 waarbij werd vastgesteld dat de verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002”, waardoor zijn plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 juni 2012.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ignace Oger, die loco advocaat Joachim Vanspeybrouck verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Stefanie Baeten, die loco advocaat Stefaan Verbouwe verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 9 oktober 2011 België binnen, in het bezit van een identiteitsdocument, en dient op 10 oktober 2011 een asielaanvraag in. Hij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 december

1996. Op 10 oktober 2011 wordt de verzoeker onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

Aangezien er twijfel is omtrent de ingeroepen leeftijd van de verzoeker, vraagt de dienst Vreemdelingenzaken aan de dienst Voogdij om een leeftijdsonderzoek uit te voeren.

In het Militair Hospitaal Koningin Astrid ondergaat de verzoeker op 12 oktober 2011 een medisch onderzoek om zijn leeftijd te schatten en dit op basis van een “bot- en gebitsmaturing”. De gebruikte technieken zijn een radiografie van de hand en pols; een radiografie van het sleutelbeen en een orthopantomogram.

De conclusie van de leeftijdsschatting luidt, als volgt:

“Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat ARMAN Mansoor op datum van 12-10-2011 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 19,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1.5 jaar een goede schatting is.”.

Op 21 oktober 2011 concludeert de dienst Voogdij dat de verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van Mijnheer mansoor ARMAN van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1.1. De verzoeker voert als eerste middel aan:

“Schending van de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel, en meer specifiek als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Naast de formele motiveringsplicht of de plicht om de motieven van een administratieve beslissing te veruitwendigen, bestaat er ook een materiële motiveringsplicht, vervat in de Motiveringswet van 29/07/1991.

In voornoemde wet wordt aangegeven dat bestuurshandelingen afdoende moet gemotiveerd zijn (zijnde pertinent, draagkrachtig), en de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht die vervat ligt in de artikelen 2 en 3 van de Wet d.d. 29/07/1991 heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de beslissing is gekomen, zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaffen.

De materiële motiveringsplicht houdt zodoende in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door deugdelijke motieven, die naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, gecontroleerd moeten kunnen worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele betwistingen van bestuurshandelingen in ARB, Brugge, Die Keure 1999, p. 103).

Zo stelt de Raad van State, afdeling Administratie zelf als volgt (R.v.ST., DECRUYNAERE, nr. 100.940, 20/11/2001) :

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven is gesteund waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden."

In die zin zal de motiveringsplicht geschonden zijn, wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen rekening, of minstens onvoldoende rekening wordt gehouden, alsook wanneer bepaalde gegevens worden vermeld, waarvan de waarachtigheid niet wordt nagegaan (R.v.St. nr. 101.758, 12/12/2001, T.Vreemd. 2002, afl. 3, 289-293 ; R.v.St. nr. 108.321, 21/06/2002, T.Vreemd 2004, afl. 1, p. 31-33).

In casu werd voormelde motiveringsplicht zonder meer geschonden.

Uw Zetel is zondermeer bevoegd, in het kader van de uitoefening van het wettelijk toezicht, om na te gaan of het betreffende bestuur bij de beoordeling van de zaak is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en of zij die correct heeft beoordeeld, en op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot het betreffende besluit

is gekomen.

Gezien er aldus bij de Dienst Vreemdelingenzaken twijfel bestond omtrent de juiste leeftijd van verzoeker, werd een medisch onderzoek uitgevoerd op 12.10.2011.

Uit dit onderzoek zou gebleken zijn dat verzoeker op datum van het onderzoek een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar doch waarbij men een standaarddeviatie in acht dient te nemen van 1,5 jaar.

Evenwel blijkt uit de Taskara van verzoeker dat verzoeker op heden slechts 16 jaar is. Dit wordt nogmaals bevestigd door zijn basketbalidkaart.

De in de bestreden beslissing aangehaalde redenen zijn onvoldoende om de beslissing te dragen.

Er is in casu bijgevolg sprake van een schending van de motiveringsplicht, waaruit voortvloeit dat de betreffende beslissing nietig verklaard dient te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar artikel 3 van het KB d.d. 22/12/2003 tot uitvoering van de Programmawet d.d. 24/12/2002, die uitdrukkelijk stelt als volgt :

"De dienst Voogdij gaat over tot de identificatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling en controleert zijn verklaringen betreffende zijn naam, nationaliteit en leeftijd inzonderheid door middel van zijn officiële documenten"

Uit het voorgaande staat vast dat de dienst Voogdij in gebreke is gebleven aan haar verplichtingen overeenkomstig artikel 3 van het KB d.d. 22/12/2003 te voldoen.

In deze omstandigheden voldoet de beslissing niet aan de motiveringsvereiste zoals omschreven in de formele motiveringswet.

De formele motiveringswet vormt niet alleen een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan (cf. Verslag Senaat bijzondere zitting 1988 1990-91, nr. 215/3,16, R.v.St., NV Hoeve,nr. 45.623, d.d. 30/12/1993, R.v.St., Smets-Jet, nr. 41.884, 4/02/1993, A.P.M., 1993, 43) doch vormt ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat (cf. R.v.St., Warnants, nr. 21.635, 3/12/1981).

In casu blijkt dit niet het geval te zijn.

Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift een kopie van zijn Taskara en een kopie van de lidkaart, doch is uiteraard bereid de originele akte voor te leggen wanneer dit noodzakelijk blijkt te zijn.”.

Beoordeling

4.1.2. De bestreden beslissing steunt op het motief omtrent het medisch onderzoek waaruit blijkt dat de verzoeker ouder is dan achttien jaar. Op die wijze is de bestreden beslissing afdoende formeel gemotiveerd. De verzoeker kent namelijk de reden waarom de bestreden beslissing werd genomen d.i. omdat uit het medisch onderzoek blijkt dat hij meerderjarig is.

Artikel 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 22 december 2003, dat de verzoeker aanhaalt, luidt als volgt:

“De dienst Voogdij gaat over tot de identificatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling en controleert zijn verklaringen betreffende zijn naam, nationaliteit en leeftijd inzonderheid door middel van zijn officiële documenten of van de inlichtingen verstrekt door de consulaire of diplomatieke posten van het land van herkomst of van doorvoer, of van elke andere inlichting, voorzover dit verzoek om inlichtingen de minderjarige of zijn familie die zich in het land van doorvoer en/of herkomst bevindt, niet in gevaar brengt.”.

Artikel 3 van voormeld koninklijk besluit belicht de taak van de dienst Voogdij in het identificatieproces van de vreemdeling als niet begeleide minderjarige. Dit artikel verhindert echter niet dat de dienst Voogdij de leeftijd zal laten nagaan via een medisch onderzoek, wanneer er twijfel is over de verklaarde minderjarigheid van de betrokkene.

Artikel 3, § 2, 2°, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de programmawet van 24 december 2002 (hierna: Voogdijwet) omschrijft duidelijk deze taak van de dienst Voogdij: “overgaan tot identificatie van de niet-begeleide minderjarige en, indien de staat van minderjarigheid wordt aangevochten, de leeftijd laten nagaan door middel van een medisch onderzoek, onder de voorwaarden bedoeld in artikel 7”;

Het bewuste artikel 7, § 1, eerste lid, Voogdijwet bepaalt dat wanneer de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, de dienst Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts dient te laten uitvoeren teneinde na te gaan of deze persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar. Artikel 7, § 2, van voornoemde wet bepaalt dat indien uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene jonger is dan achttien jaar, mits voldaan is aan enkele voorwaarden, er een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie ouder is dan achttien jaar, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege.

Uit de terzake dienende parlementaire stukken blijkt “dat het medisch onderzoek het geëigende, door de wetgever ingestelde instrument is om op wetenschappelijke gronden de leeftijd van een persoon vastgesteld te zien

wanneer de gebruikelijke methodes die de immigratiediensten hanteren – officiële stukken die de betrokkene voorlegt, lichamelijke kenmerken, het levensverhaal van de betrokkene – nog twijfel laten over de leeftijd van een persoon” (Parl. St. Kamer, stuk 2124/015 (2002-2003), 25).

Bij zijn binnenkomst in het Rijk had de verzoeker een taskara bij. Er werd echter twijfel geuit over de ingeroepen minderjarigheid, zodat de dienst Vreemdelingenzaken aan de dienst Voogdij vroeg om over te gaan tot een medisch onderzoek.

De dienst Voogdij handelde bijgevolg conform de Voogdijwet, toen zij in casu verzoekers leeftijd liet vaststellen door een medisch onderzoek.

De verzoeker zet niet uiteen waarom de bestreden beslissing onregelmatig zou zijn door te steunen op de resultaten van het uitgevoerde medisch onderzoek.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

4.2.1. De verzoeker voert als tweede middel aan:

“Schending van artikel 5 van de Programmawet d.d. 24/12/2002, daar waar overeenkomstig voormeld artikel 5 de in artikel 3 § 1, eerste lid bedoelde voogdij van toepassing is op elke persoon van minder dan 18 jaar oud, die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent, onderdaan is van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, en verkeert in de situatie dat hij/zij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft gevraagd, dan wel niet voldoet aan de voorwaarden inzake toegang tot en verblijf op het grondgebied vastgesteld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat overeenkomstig de bestreden beslissing d.d. 21.10.2011, de dienst Voogdij tot haar beslissing is gekomen ingevolge een medisch onderzoek, uitgevoerd op 12.10.2011;

Dat verzoeker de resultaten van dit medisch onderzoek ten zeerste betwist ;

Dat door de dienst Voogdij wordt gesteld dat de analyse volgens het oordeel van de dienst Voogdij zou aangeven dat verzoeker een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, doch met een standaarddeviatie van 1,5 jaar;

Dat verzoeker evenwel in het bezit is van zijn originele Taskara;

Dat verzoeker hiervan ingesloten een kopie neerlegt, doch bereid is de originele

documenten neer te leggen, zo geoordeeld wordt dat dit nodig/noodzakelijk is in huidige procedure;

Dat verzoeker voor elk mondeling verhoor Dari kiest als taal;

Dat verzoeker ten bewijze van de gestelde feiten de genummerde en gebundelde stukken overlegt, waarvan hieronder de inventaris wordt opgegeven;”.

Beoordeling

4.2.2. Artikel 5 Voogdijwet luidt als volgt:

“De in artikel 3, §1, eerste lid, bedoelde voogdij is van toepassing op elke persoon:

- van minder dan achttien jaar oud,
- niet begeleid door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht,
- die onderdaan is van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte,
- en verkeert in één van de volgende situaties:

ofwel de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben gevraagd;

ofwel niet voldoen aan de voorwaarden inzake toegang tot en verblijf op het grondgebied vastgesteld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”.

Dit artikel belicht op welke personen de specifieke voogdij over niet begeleide minderjarigen van toepassing is.

De verzoeker beantwoordt niet aan de voorwaarden van artikel 5 Voogdijwet nu uit de bestreden beslissing, –die steunt op het medisch onderzoek–, blijkt dat hij meerderjarig is. Hij brengt geen concrete elementen aan die het resultaat van het medisch onderzoek weerleggen. Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing onregelmatig zou zijn door te steunen op de resultaten van het medisch onderzoek.

Tevens kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 juni 2012, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen